

JOSEP ROVIROSA OLIVÉ, secretari general de la Fundació Consell de la Informació de Catalunya,

CERTIFICA: Que en relació a l'expedient de tramitació ordinària núm. 11/2026 els membres del Consell de la Informació de Catalunya van adoptar per unanimitat en reunió ordinària de data 20 d'octubre de 2026 el següent acord, segons la documentació de l'expedient:

Expedient núm. 11/2026

ASSUMPTE: Escrit de queixa presentat el 29 d'abril de 2026 pel Sr. D.C.V. per considerar que al reportatge emès a l'espai "30 minuts" de TV3 sota el títol "Poder i glòria" es vulneren els criteris 1 i 2 i l'annex J del Codi Deontològic dels periodistes de Catalunya.

ANTECEDENTS

La queixa es presenta a partir del manifest fet públic a través del "col·lectiu Pere Galès", signat per 2.997 persones el dia que s'aprova aquest expedient. L'enllaç al manifest és aquest:

https://www.change.org/p/queixa-parcialitat-i-biaix-del-30-minuts-sobre-esgl%C3%A9sies-evang%C3%A8liques?source_location=search

i el programa està disponible a

<https://www.3cat.cat/3cat/poder-i-gloria/video/6400208/>

Segons la queixa, el programa dona "una visió esbiaixada del protestantisme a Catalunya" i no reflecteix la seva "pluralitat intrínseca". El reportatge centra el tema informatiu en el pentecostalisme i, sobretot, en el neopentecostalisme, que recentment ha tingut una eclosió important, i el presenta com la totalitat del protestantisme. "Es va presentar una part com un tot", -afirma-. I ho exemplifica dient que "això seria com fer un reportatge sobre el catolicisme a Catalunya i centrar-se exclusivament en un dels diferents moviments integristes". L'escrit de queixa reconeix que "parlar de protestantisme és complex: en funció del país o de la realitat, els termes 'protestant' i 'evangèlic' poden ser sinònims (Alemanya) o no (Estats Units, França). El que és faltat a la veritat i suposa un biaix és presentar les comunitats neopentecostals com la totalitat del protestantisme".

La queixa també posa èmfasi en el rebuig que el "boom" del neopentecostalisme i la seva identificació amb el trumpisme genera en molts sectors de "les esglésies que es proclamen hereves de la Reforma".

El manifest, que es pot consultar a l'enllaç indicat anteriorment, posa de relleu, també, que el programa contribueix a distorsionar la imatge del protestantisme, presentant-lo “com una religió estrangera per a estrangers, i totalment aliena i desvinculada de la realitat catalana”. En tot cas -i atès que l'escrit de queixa és detallista i conté altres matisos que analitzarem- val la pena reproduir-lo en la seva totalitat, respectant les negretes de l'original:

“El protestantisme i les esglésies evangèliques, a Catalunya, s'expressa a través de diferents esglésies, denominacions i entitats. L'organització no és uniforme (n'hi ha que s'autogovernen i són totalment independents, altres tenen jerarquia). També és diferent la litúrgia. I per suposat, la teologia, amb tot un ventall d'enfocaments (liberal, progressista, conservador...).

El protestantisme català ha canviat de forma accelerada en aquestes darreres tres dècades. Les esglésies històriques conviuen amb una nova fornada de comunitats, moltes de les quals són **neopentecostals carismàtiques**.

El protestantisme es caracteritza per la pluralitat des de l'inici de la Reforma per part de Martí Luter, al segle XVI. Però aquesta característica singular i distintiva no apareixia en cap moment de forma clara i explícita al [reportatge 'Poder i Glòria', emès diumenge 26 de maig en horari de màxima audiència, dins del programa '30 minuts' de TV3](#).

Multitud d'experts a tot el món i a Catalunya utilitzen el **concepte 'neopentecostalisme carismàtic'**, com l'equip de recerca de la UAB ISOR (Investigacions en Sociologia de la Religió) o el Pew Research Center d'Estats Units, que diferencia en tots els seus estudis entre 'mainline protestantism' i 'evangelical'.

Som conscients també que parlar de protestantisme és complex: en funció del país o de la realitat, els termes 'protestant' i 'evangèlic' poden ser sinònims (Alemanya) o no (Estats Units, França). El que és faltar a la veritat i suposa un **biaix és presentar les comunitats neopentecostals com la totalitat del protestantisme**.

L'eclosió que viu el neopentecostalisme és recent, i malauradament el Termcat no recull encara aquesta expressió ni tampoc el 'Vocabulari de les religions' impulsat per l'Associació Unesco per al Diàleg Interreligiós. Sí que parlen de 'pentecostals'. Tot i això, el concepte 'neopentecostalisme' és àmpliament estès més enllà del món acadèmic i creiem que és el que s'hagués hagut de fer servir per referir-se a les esglésies protagonistes del reportatge i que viuen un auge, un fet que en cap cas posem en dubte els signants.

Aquest 'boom' genera, a més, tota mena de reaccions, com no pot ser d'altra manera a les esglésies que es proclamen hereves de la Reforma. Hi ha veus dins d'aquest arbre de confessions que s'han mostrat profundament inquietes, a nivell internacional i també a Catalunya. Un dels primers actes públics del nou mandat de Donald Trump va ser precisament l'assistència a un culte episcopal, on la bisbe de Washington, Mariann Edgar Buddle, va proclamar des del púlpit la seva frontal oposició a les polítiques del líder republicà. Les seves paraules van fer la volta al món.

Una cerca ràpida a Internet permet localitzar pastors, intel·lectuals i comunitats amb un discurs similar a Catalunya. Comptar amb una d'elles hagués reflectit de manera oberta la pluralitat intrínseca del protestantisme. **Es va presentar una part com un tot: això seria com fer un reportatge sobre el catolicisme a Catalunya i centrar-se exclusivament amb un dels diferents moviments integristes.**

Per tot plegat, considerem que **s'ha donat una visió esbiaixada del protestantisme a Catalunya, ha mancat el rigor, s'ha donat prioritat al sensacionalisme i no s'ha reflectit el seu pluralisme**, malgrat que són elements que formen part dels principis bàsics de la radiotelevisió pública i la legislació que la regula, el Codi Deontològic d'autoregulació de la professió periodística, el llibre d'estil de la CCMA i la regulació del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. A aquest òrgan, a la CCMA a través dels seus canals i al Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) els hi demanem empara. Considerem que **el reportatge incompleix clarament dos punts del Codi Deontològic: informar de manera curada i precisa (criteri 1) i evitar perjudici per informacions sense prou fonament (criteri 2), a més de l'annex J sobre el tractament de la diversitat.**

Amb la finalitat exclusiva de signar aquest document, ens agrupem un persones interpel·lades per l'emissió de 'Poder i Glòria' com a Col·lectiu Pere Galès, teòleg i humanista català. La seva figura reflecteix un protestantisme arrelat a la història de Catalunya i també al territori, malgrat totes les dificultats i penúries que va haver de viure. És, precisament, el que ha caracteritzat el protestantisme català des dels seus inicis, i especialment durant el franquisme, on les esglésies van patir una forta repressió.

El manifest és col·lectiu i representa persones de sensibilitats molt diferents, que formen part d'esglésies, denominacions i entitats diverses, amb focus teològics, litúrgics, organitzatius i doctrinals dispars, així com diversos signants no vinculats necessàriament per qüestions de fe al protestantisme. Per aquest motiu, el grup promotor vol cedir tot el protagonisme i visibilitat al conjunt dels signants”.

AL·LEGACIONS

Per part de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), el senyor Daniel Hernández Torrent, director d'Estratègia Corporativa i Consell de Govern, assegura que el reportatge “no pretenia oferir una descripció exhaustiva del conjunt del protestantisme ni de totes les seves denominacions, sinó aprofundir en els motius del seu creixement”. I no comparteix la tesi de la queixa sobre la identificació d'una part del protestantisme amb la totalitat de la confessió: “Tanmateix, -diu- aquesta apreciació no es correspon amb el contingut efectivament emès. Des de l'inici del reportatge s'explicita que ‘la majoria’ de les esglésies evangèliques existents a Catalunya són de tradició pentecostal, la qual cosa evidencia que el mateix relat diferencia entre el conjunt del moviment evangèlic i una de les seves principals expressions confessionals”.

La totalitat de l'escrit d'al·legacions exposa el següent:

Primer.- Que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals desenvolupa la seva activitat informativa d'acord amb els principis de rigor, veracitat, pluralisme, independència editorial i contrast de les fonts, en coherència amb el Codi Deontològic de la professió periodística, el Llibre d'Estil de la CCMA i la missió de servei públic que té encomanada.

Segon.- Que el reportatge objecte de la queixa tenia per finalitat analitzar un fenomen específic: l'expansió de les esglésies evangèliques de tradició pentecostal i neopentecostal a Catalunya, així com els factors que expliquen el seu creixement i el seu impacte social.

Aquesta delimitació editorial respon a criteris estrictament periodístics i d'interès informatiu. Segons les dades del 'Mapa Religiós de Catalunya', existeixen a Catalunya 886 centres de culte protestants o evangèlics, dels quals 568 corresponen a denominacions pentecostals, que representen aproximadament el 66% del total de centres de culte evangèlics. L'increment experimentat pel moviment evangèlic durant les darreres dècades està estretament vinculat al creixement d'aquestes denominacions, circumstància que justifica l'interès periodístic d'analitzar aquest fenomen específic.

En conseqüència, el reportatge no pretenia oferir una descripció exhaustiva del conjunt del protestantisme ni de totes les seves denominacions, sinó aprofundir en els motius del seu creixement. La delimitació de l'objecte d'un treball periodístic forma part de la llibertat editorial i no comporta, per si mateixa, cap vulneració dels principis de rigor o pluralitat.

Tercer.- Que el reportatge es fonamenta en un procés previ de documentació, contrast i verificació de les fonts, incorporant-hi experts acadèmics, representants institucionals i representants del mateix moviment evangèlic. En particular, el treball es va elaborar amb l'assessorament d'investigadors especialitzats en sociologia de la religió de l'ISOR (Investigacions en Sociologia de la Religió), així com amb la participació de representants

de la Direcció General d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya i del Consell Evangèlic de Catalunya.

Pel que fa a la terminologia emprada, aquesta respon als criteris dels especialistes que han assessorat el reportatge, els quals assenyalen que, en el context català, els termes "protestant" i "evangèlic" s'utilitzen habitualment de manera equivalent, sense perjudici que existeixin diferents aproximacions acadèmiques sobre aquesta qüestió. Igualment, els mateixos experts assenyalen la dificultat d'establir una delimitació unívoca entre els corrents pentecostal i neopentecostal, atès que es tracta d'un àmbit doctrinal respecte

del qual no existeix una classificació acadèmica pacífica.

Quart.- Que la queixa sosté que el reportatge identifica indegudament una part del protestantisme amb la seva totalitat i que no reflecteix la pluralitat existent dins d'aquest moviment. Tanmateix, aquesta apreciació no es correspon amb el contingut efectivament emès. Des de l'inici del reportatge s'explicita que "la majoria" de les esglésies evangèliques existents a Catalunya són de tradició pentecostal, la qual cosa evidencia que el mateix relat diferencia entre el conjunt del moviment evangèlic i una de les seves principals expressions confessionals.

Aquesta contextualització es reforça amb la participació del secretari general del Consell Evangèlic de Catalunya, que exposa expressament la diversitat de denominacions que integren el moviment evangèlic —pentecostals, baptistes, metodistes, presbiterianes, reformades, anglicanes, entre d'altres— posant de manifest que es tracta d'una realitat plural i diversa.

Així mateix, el reportatge identifica expressament les comunitats analitzades com a esglésies de tradició pentecostal o neopentecostal i situa aquest corrent dins del conjunt del moviment evangèlic, sense atribuir-li en cap moment la representació exclusiva de la totalitat del protestantisme.

Cinquè.- Que amb la voluntat d'oferir una visió plural del fenomen objecte d'anàlisi, l'equip del reportatge va mantenir contacte amb el Consell Evangèlic de Catalunya, incorporant-hi el seu secretari general com a font qualificada i representativa del conjunt del moviment. Igualment, durant el procés d'elaboració del treball es van explorar altres possibilitats per ampliar la representació audiovisual de la diversitat existent dins del moviment evangèlic.

Sisè.- Que la pluralitat informativa exigible a un mitjà públic no comporta l'obligació d'incorporar totes les sensibilitats existents dins d'una determinada realitat religiosa, social o política, sinó garantir que el fenomen objecte del treball sigui contextualitzat adequadament mitjançant fonts diverses, qualificades i representatives. En aquest cas, el reportatge incorpora fonts acadèmiques, institucionals i confessionals suficients per permetre a l'audiència comprendre el fenomen analitzat i situar-lo dins del context més ampli del moviment evangèlic a Catalunya.

Setè.- Que la queixa sosté igualment que el reportatge transmet una visió del moviment evangèlic com una realitat aliena a la societat catalana. Tanmateix, el reportatge incorpora deliberadament testimonis de persones nascudes a Catalunya que expliquen la seva vinculació a aquestes comunitats religioses, així com de persones d'origen migrant, reflectint així la diversitat social existent dins d'aquestes esglésies. Aquesta aproximació respon precisament a la voluntat d'evitar visions estereotipades o simplificadores sobre la composició d'aquestes comunitats.

Vuitè.- Que la discrepància manifestada pels promotors de la queixa respecte de l'enfocament editorial adoptat, de la selecció de les fonts o de l'abast del reportatge constitueix una legítima expressió del pluralisme propi d'una societat democràtica.

Tanmateix, aquesta discrepància no permet concloure l'existència d'una vulneració dels criteris 1 i 2 del Codi Deontològic de la professió periodística ni de les recomanacions relatives al tractament de la diversitat, atès que el treball periodístic es va elaborar amb criteris de diligència professional, contrast de fonts, contextualització i respecte als principis que regeixen l'activitat informativa de la Corporació.

PONÈNCIA

La queixa suposa vulnerats els Criteris 1 i 2 i l'annex J del [Codi Deontològic](#). Aquests preceptes diuen el següent:

Criteri 1.- Informar de manera acurada i precisa. El professional del periodisme està compromès amb la recerca de la veritat i, consegüentment, té l'obligació d'acostar-se a la realitat dels

esdeveniments amb la màxima fidelitat possible. I té el deure de fer front a la mentida, a la desinformació i a la negació de les evidències científiques.

Els mitjans han d'observar sempre una clara distinció entre les informacions i les opinions, difondre únicament informacions contrastades amb diligència i evitar la difusió de conjectures i rumors com si es tractés de fets. Les opinions expressades pels periodistes no poden contenir dades falses ni basar-s'hi.

Criteri 2.- Evitar perjudici per informacions sense prou fonament. No s'han d'usar expressions injurioses ni difondre dades imprecises o sense base suficient que puguin lesionar la dignitat de les persones i provocar dany o descrèdit a entitats públiques o privades. Cal tenir una cura especial en informacions que poden afectar persones i col·lectius vulnerables.

El periodista s'ha de posar en contacte prèviament amb els afectats per donar-los l'oportunitat de resposta.

Annex J: Recomanacions sobre el tractament de la diversitat. Les recomanacions contingudes en aquest annex fan referència a la necessitat d'un tractament igualitari en totes les informacions, una contextualització que eviti les generalitzacions i, en general, a mostrar totes les cares de la diversitat.

Tant la queixa com el manifest del col·lectiu Pere Galès posen l'èmfasi en la confusió que transmet el reportatge, identificant el pentecostalisme amb la totalitat del protestantisme

El manifest posa de relleu que, a l'inici, la veu en off d'una de les periodistes autores del reportatge diu "que a Catalunya, protestantisme i esglésies evangèliques són el mateix" i que "no diu en cap moment de manera oberta que l'objectiu del reportatge és aproximar-se a una de les seves branques, el neopentecostalisme".

La transcripció textual de la cita és la següent (minut 2:50): "Tot i que l'Islam és la segona confessió religiosa a Catalunya en nombre de creients, l'Evangèlica és la que té més centres de culte després de la religió Catòlica. La majoria d'esglésies evangèliques són de tipus pentecostal, com l'església Elim de Girona. A Catalunya evangèlic i protestant signifiquen el mateix".

Abans d'aquesta presentació, el reportatge arrenca amb imatges de fidels pregant amb una emotivitat molt desinhibida i les declaracions (minut 1:35) d'un feligrès de l'església citada de Girona que s'identifica com a fidel de la religió evangèlica.

Si, com diu la veu en off, evangèlic i protestant signifiquen el mateix, la interpretació que fa la queixa és versemblant. L'espectacularitat i les emocions desbordades de les imatges inicials, pròpies de l'evangelisme neopentecostal, i l'equiparació entre evangelisme i protestantisme contextualitzen de forma desequilibrada el reportatge, perquè aporten connotacions negatives i homogeneïtzadores pel conjunt del protestantisme i poden

establir un marc interpretatiu inicial esbiaixat. Malgrat que conceptualment sigui correcte afirmar que evangelisme i protestantisme a Catalunya signifiquen el mateix, l'estructura inicial del reportatge és una decisió editorial arriscada. Aquest biaix inicial, però, s'esvaeix conforme avança el reportatge. Les intervencions dels experts remarquen la diversitat de les esglésies evangèliques i aclareixen que parlen exclusivament de pentecostalisme i neopentecostalisme.

El reportatge és molt dinàmic i intercala gravacions en directe a celebracions litúrgiques de diferents centres de culte, declaracions de fidels i pastors, intervencions d'acadèmics i experts en la matèria i alguna anotació en off de les periodistes que signen el treball.

La primera intervenció d'una experta és la de catedràtica de sociologia de la Universitat Autònoma de Barcelona, Mar Grier (minut 5:40). En la seva anàlisi surt per primera vegada el terme neopentecostal i explica que en el neopentecostalisme "l'emotivitat forma part de la vivència i la creença". I situa aquest moviment dins de la diversitat i heterogeneïtat del protestantisme. Deu minuts després, en una nova intervenció, la mateixa catedràtica, (minut 16:13) explica que el neopentecostalisme s'ha anat definint com un moviment que "trenca les fronteres de l'església tradicional" i que "es vincula més amb lògiques de màrqueting i també d'autoajuda". I en una tercera intervenció (minut 28:27), quan es parla dels miracles, segueix centrant-se en pentecostalisme i neopentecostalisme.

El Secretari general del Consell Evangèlic de Catalunya, Guillem Correa, (minut 9:28) explica l'enorme diversitat de l'Església evangèlica i la varietat de cultes.

La veu en off de la periodista (minut 17:09) diu que "Casa de Salvación, igual que altres esglésies neopentecostals, practica el delme" i que els fidels han de donar el 10% dels seus guanys a l'església.

El Sociòleg i investigador Antonio Montañés (minut 22:50) també centra la seva anàlisi en el pentecostalisme i neopentecostalisme i, concretament, en la reformulació dels conceptes socials i de democràcia que estant duent a terme aquests grups.

A l'últim terç, el reportatge avança cap a la connexió del neopentecostalisme amb algunes esglésies d'Estats Units -i concretament amb la de l'apòstol Guillermo Maldonado-, amb testimonis de gent enganyada que n'ha sortit i l'advertència per part d'experts dels perills que suposen algunes pràctiques. Concretament, el psicòleg clínic especialitzat en sectes, Miguel Perlado, (minut 27:21) demana que les autoritats actuïn davant de pràctiques que posin en risc la vida de les persones. I amb més moderació, Ramon Bassas, Director general d'Afers Religiosos, (minut 27:56) adverteix dels perills quan es traspassa la línia entre generar esperança i la mentida. Finalment, la politòloga especialista en "trumpisme" Mònica Clua, analitza (a partir del minut 33:45) les vinculacions de les esglésies com les

de l'apòstol Maldonado amb l'ascens de la ultra-dreta. En aquest cas la politòloga utilitza el terme evangèlica: "una de les esglésies evangèliques principals avui en dia" -diu-.

Després d'una visualització atenta i malgrat la síntesi inicial que pot induir a confondre una part pel tot, creiem que el telespectador descobreix que el tema del programa és el neopentecostalisme i no la totalitat del protestantisme a Catalunya. Deduïm que en la realització del reportatge això quedava clar perquè la majoria dels entrevistats centren les seves respostes en el pentecostalisme i el neopentecostalisme.

El Criteri primer del Codi demana als periodistes "acostar-se a la realitat dels esdeveniments amb la màxima fidelitat possible". La queixa lamenta "que s'ha donat una visió esbiaixada del protestantisme a Catalunya, ha mancat el rigor, s'ha donat prioritat al sensacionalisme i no s'ha reflectit el seu pluralisme". El CIC, no obstant, creu que l'aproximació que fan les periodistes a l'objecte d'estudi és acurat, amb fonts solvents i diversitat d'enfocaments. Reconeix, això sí, el biaix inicial de contextualització, al no aclarir des del principi que l'objecte informatiu del reportatge eren les esglésies pentecostals i neopentecostals. Dir que "a Catalunya evangèlic i protestant significa el mateix" és una explicació terminològica o lingüística que, tot i ser certa, pot confondre més que ajudar a centrar el tema del que es parlarà a continuació.

Entenem, però, que aquesta circumstància no es pot considerar una falta ètica. La mateixa queixa reconeix que "parlar de protestantisme és complex" i que "malauradament el Termcat no recull encara aquesta expressió [neopentecostalisme] ni tampoc el 'Vocabulari de les religions' impulsat per l'Associació Unesco per la diàleg interreligiós". Per tant, no veiem en aquest treball periodístic elements suficients per poder afirmar que s'ha vulnerat el Criteri primer del Codi Deontològic.

La queixa també apel·la al Criteri segon del Codi que adverteix dels perjudicis per informacions sense prou fonament i recorda al periodista l'obligació de donar veu a tots els afectats. El manifest del col·lectiu Pere Galès remarca que "l'error conceptual i terminològic ve acompanyat també d'una omisió de veus del món evangèlic que es podrien mostrar crítiques amb l'auge del neopentecostalisme". A l'escrit d'al·legacions, la CCMA afirma que "el reportatge no pretenia oferir una descripció exhaustiva del conjunt del protestantisme ni de totes les seves denominacions, sinó aprofundir en els motius del seu creixement. La delimitació de l'objecte d'un treball periodístic forma part de la llibertat editorial i no comporta, per si mateixa, cap vulneració dels principis de rigor o pluralitat".

El Consell de la Informació respecta el criteri editorial dels mitjans. És cert que sempre es pot ampliar el ventall de fonts consultades i que se'n poden incorporar de noves. Però tal com hem dit anteriorment, considerem que les fonts utilitzades per les periodistes són

plurals i solvents. En aquest sentit l'escrit d'al·legacions remarca que es van consultar "representants del mateix moviment evangèlic". Entenem la referència com les declaracions ja citades del Secretari General del Consell Evangèlic de Catalunya, Guillem Correa.

El Criteri segon del Codi també adverteix sobre aquelles informacions que puguin danyar o generar descrèdit a entitats públiques o privades. En aquest cas és evident que un nombre important de ciutadans seguidors de "les esglésies que es proclamen hereves i continuadores de la Reforma Protestant" s'han sentit danyats i/o desacreditats per una informació en la que hi haurien volgut incorporar la seva veu.

Arribats en aquest punt i malgrat el problema inicial de contextualització que permet interpretacions del reportatge esbiaixades, entenem que el programa està fet amb rigor i amb la voluntat de garantir el dret de la ciutadania a una informació veraç. Però atesa la coherència de la queixa i la magnitud del nombre de signants del manifest, creiem també que la CCMA ha de ser sensible a la reclamació.

Considerem important que TV3 es plantegi la necessitat de donar veu a aquells que s'han sentit exclosos i, concretament, al col·lectiu Pere Galès que es defineix com un agrupament "de persones interpel·lades per l'emissió de 'Poder i Glòria'". Els mitjans tenen un compromís amb la pluralitat i en tant que són un pilar de la democràcia han de fer possible l'expressió de tots els punts de vista.

El Codi Deontològic conté dotze punts o criteris que es mantenen gairebé intactes des de la seva promulgació l'any 1992 i una sèrie d'annexes que s'han anat incorporant a mesura que els canvis socials plantegen nous reptes ètics al periodisme. L'annex J, citat a la queixa, fa referència a la diversitat social i l'obligació que tenen els periodistes de donar visibilitat i presència a tots els col·lectius i sectors de la societat, especialment els més febles o els que sovint queden silenciats. I possiblement les confessions protestants arrelades a Catalunya des de fa anys es troben en aquesta situació. L'escrit del ciutadà DCV explica qui va ser Pere Galès, el teòleg i humanista català que dona nom al col·lectiu que ha motivat la queixa: "La seva figura -llegim- reflecteix un protestantisme arrelat a la història de Catalunya i també al territori, malgrat totes les dificultats i penúries que va haver de viure. És, precisament, el que ha caracteritzat el protestantisme català des dels seus inicis, i especialment durant el franquisme, on les esglésies van patir una forta repressió".

La nostra societat és cada cop més diversa i hi ha més sectors que se senten exclosos dels mitjans. Sovint, qui més crida més presència hi té. Però la recomanació sisena de l'annex J citat diu que, "cal trencar rutines de producció informativa i donar veu a persones dels diferents col·lectius per opinar, també, sobre tota mena de qüestions". Agrupats en un

col·lectiu de persones que van sentir-se excloses del programa “Poder i Glòria” i que consideren que desvirtuava la realitat de la seva religió han de poder expressar-ho en el mateix mitjà.

Una de les funcions del CIC és donar empara a qui se sent perjudicat per una informació periodística. I creiem que això ens legitima per demanar a TV3 que consideri una fórmula raonable per donar veu al col·lectiu Pere Galès, i esvair, així, la preocupació que el programa ha generat en un ampli sector del protestantisme català. D’aquesta manera complirà amb el Criteri tercer del Codi que requereix als mitjans a atendre “el dret de rèplica quan se sol·liciti en termes raonables”.

Alhora, demanen que, mentre no hi hagi una normativa lingüística clara i els manuals com el Termcat que cita la queixa o altres de consulta habitual no incloguin tota la terminologia pròpia de les esglésies evangèliques, la CCMA faci un esforç normatiu o de clarificació en els seus llibres d’estil.

Vist tot l’anterior, el Consell de la Informació de Catalunya adopta el següent:

ACORD:

Tot i constatar el possible biaix interpretatiu que pot causar la contextualització inicial del reportatge “Poder i Glòria” emès al programa “30 minuts” de TV3, el Consell de la Informació de Catalunya no pot acreditar la vulneració dels Criteris 1 i 2 del Codi Deontològic. Tot i això, atesa al coherència de la queixa i el nombre de ciutadans que han sentit distorsionada la imatge del protestantisme, i a l’empara del que diu el Criteri tercer i l’annex J del Codi Deontològic, el CIC demana a TV3 que consideri una fórmula raonable per donar veu al col·lectiu Pere Galès, presentar una visió més completa del protestantisme català i garantir, en definitiva, el dret de tots els ciutadans a una informació veraç, contrastada i el més plural possible. Alhora, insta els responsables dels llibres d’estil dels mitjans de la CCMA a clarificar els termes propis d’aquesta confessió.

I per que així consti s’estén la present certificació, amb el vistiplau del president, a Barcelona en data 22 d’octubre de 2026. Certifico.

Vistiplau

Josep Carles Rius
President

Josep Rovirosa
Secretari General